

Σφοι και σφισσες, φίλοι και φίλες,

Πέρασαν 97 χρόνια από τις 20 Νοέμβρη 1918 που έγινε το ιδρυτικό συνέδριο του Κόμματος μας.

Ένα συνέδριο που έλαβε χώρα στην εργατούπολη του Πειραιά και έμελε να παίξει καθοριστικό ρόλο στις πολιτικές εξελίξεις της χώρα μας, πρώτα και κύρια στην ιδεολογική και πολιτική χειραφέτηση της εργατικής τάξης.

Το ΣΕΚΕ που μετονομάστηκε το 1924 σε ΚΚΕ γεννήθηκε μέσα στον επαναστατικό πυρετό τη περίοδο μετά την Οκτωβριανή Επανάσταση και ήταν ώριμος καρπός της ιστορικής ανάγκης να βρει η εργατική τάξη της χώρας μας τον πολιτικό εκφραστή των συμφερόντων της.

Η ίδρυση του κόμματος μας, βεβαίως, δεν ήταν κεραυνός εν αιθρία αλλά αποτέλεσε μία ανώτερη μορφή οργάνωσης των εργατών οι οποίοι έτσι και αλλιώς είχαν αρχίσει να ιδρύουν και να οργανώνονται στα σωματεία τους, σε σοσιαλιστικούς ομίλους σε μία περίοδο που ο καπιταλισμός είχε περάσει στον ιμπεριαλισμό, το μονοπωλιακό καπιταλισμό διεθνώς και η εργατική τάξη πλήθαινε διαρκώς.

Στη σημερινή μας εκδήλωση γίνεται μια προσπάθεια, που σαφώς δεν μπορεί να εξαντληθεί και σκοπό έχει να αναδείξει τις ρίζες του Κόμματος στη Λευκάδα, τη συμβολή του στην ανάπτυξη των αγώνων της φτωχής αγροτιάς και της νεαρής τότε εργατικής τάξης τα χρόνια 1934 - '36 και συνολικά την περίοδο του μεσοπολέμου.

Μέσα στις πολύ αντίξοες συνθήκες που επικρατούσαν την περίοδο του μεσοπολέμου οι Κομμουνιστές κάτω από την επίδραση των επαναστατικών γεγονότων τον Οκτώβρη του 1917 στην Ρωσία και στηριγμένοι στα καινούργια πρότυπα τα επιστημονικά, τα κοινωνικά και εργατικά πρωτοστάτησαν στην οργάνωση των αγώνων της αγροτιάς και εργατιάς για ένα καλύτερο μέλλον.

Ένας από τους πρώτους ήταν ο Βασίλης Φίλιππας ή Τάμπανος που ανέπτυξε κομμουνιστική δράση από το 1918 χρησιμοποιώντας το σπίτι του ως τόπο συγκέντρωσης και διδασκαλίας. Για τη δράση του αυτή εξορίστηκε στο Αη Στράτη Όταν απολύθηκε από την εξορία δούλεψε στο «Ρ» ως συντάκτης μέχρι το 1936 που η μεταξική δικτατορία διέλυσε την εφημερίδα και τον εξόρισε στην Ανάφη και από εκεί στην Ακροναυπλία όπου έπεσε στα χέρια των Γερμανών που τον εκτέλεσαν την πρωτομαγιά του 44 στην Καισαριανή. Μαζί με άλλους δούλεψαν σκληρά να αναπτυχθούν αγώνες της αγροτιάς και της εργατιάς, να φτιαχτούν κομματικές οργανώσεις όπως στο Κάβαλο, στην Καρυά, στην Εγκλουβή κα

Η καπιταλιστική κρίση του 1929 και η έκφραση της στην οικονομική κατάσταση του λαού μας πυροδότησαν αγώνες και απεργίες. Έτσι έχουμε την πρώτη αντιπολεμική εκδήλωση το 1930, τις απολλοτριώσεις, το αμπελουργικό συνέδριο το 1934, με κορύφωση το συλλαλητήριο των αμπελουργών που έγινε τον Οκτώβρη του 1935.

Ο ξεσηκωμός των αμπελουργών στη Λευκάδα ξεκίνησε με αφορμή τα αδιάθετα σταφύλια, αλλά η αιτία αφορούσε συνολικά την άσχημη οικονομική κατάσταση των αγροτών της περιόδου εκείνης, γι' αυτό αντίστοιχες αγωνιστικές κινητοποιήσεις εκδηλώθηκαν και σε άλλες περιοχές της χώρας. Στις 1 Οκτώβρη του 1935 οι αγρότες κατέβηκαν από τα χωριά στη χώρα για να διαμαρτυρηθούν και στις 2 Οκτώβρη τους χτύπησε ο στρατός που είχε έρθει από την Πρέβεζα και Γιάννενα. Νεκροί έπεσαν ο Νιόνιος Καραφάκης από την Καρυά, στέλεχος του ΚΚΕ, ο 16χρονος μαθητής Γιώργος Ρεκατσίνας από τη Καρυά, υπήρξαν 14 τραυματίες, έγιναν πάνω από 100 συλλήψεις και στάλθηκαν στις φυλακές 6 αγωνιστές που πρωτοστάτησαν.

Τους αγώνες αυτούς με πρωταγωνιστές μέλη του ΚΚΕ πάσχιζε η αστική τάξη με το κράτος της να τους καταστείλει, με το ιδιώνυμο του βενιζέλου, τις διώξεις, τις φυλακές, τις εξορίες που την εποχή εκείνη αποτελούσαν καθημερινότητα. Γιατί, θα αναρωτηθεί κανείς, υπήρχε τόσο εκτεταμένη και άγρια καταστολή; Γιατί στο

συλλαλητήριο των αμπελουργών βάρεσαν στο ψαχνό χωρίς ίχνος ελέους, χωρίς να υπολογίζουν κόστος σε ζωές από διαδηλωτές που διεκδικούσαν ανθρώπινες συνθήκες ζωής;

Έφτασαν στο σημείο να χτυπήσουν μέχρι και νεοσύλλεκτο στρατιώτη που αρνήθηκε να πυροβολήσει στο ψαχνό.

Η συγκεκριμένη περίοδος δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ήταν περίοδος ανόδου του φασισμού σε διάφορες χώρες της Ευρώπης, γεγονός που ευνοούσε τέτοιες μεθόδους. Από την άλλη, είχε επικρατήσει η εργατική τάξη στη νεαρή σοβιετική Ένωση και το κίνημα στην Ελλάδα άρχισε να δείχνει τη δύναμή του. Η αστική τάξη της χώρας δεν ήθελε επουδενί να αφήσει να διασαλευτεί η εξουσία της. Το ταξικό μίσος που επιδεικνύει η αστική τάξη σε αυτές τις συνθήκες όξυνσης δείχνει το πραγματικό της πρόσωπο, δείχνει αυτό που πραγματικά είναι: **ένα παράσιτο που θα πατήσει πάνω σε πτώματα για να διασφαλίσει τα κέρδη της και την εξουσία της.**

Αν δεν υπήρχαν όμως αυτοί οι αγώνες που ανέδειξαν στο κόμμα και στο κίνημα άξια στελέχη δοκιμασμένα σε ιδιαίτερα δύσκολες συνθήκες.

Αν δεν υπήρχε αυτή η περίοδος, όπου το κόμμα δούλευε ακούραστα για να χτίσει κομματικές οργανώσεις, να κάνει δουλειά μέσα στα συνδικάτα και τις μαζικές οργανώσεις του λαού μας, δε θα μπορούσε να είχε σηκώσει το βάρος του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα που έδωσε ο λαός της Λευκάδας και γενικότερα της Ελλάδας μερικά χρόνια αργότερα.

Μπορεί τα μέσα που χρησιμοποιεί η αστική τάξη να αλλάζουν από εποχή σε εποχή και ανάλογα με το επίπεδο ανάπτυξης του κινήματος στην Ελλάδα και διεθνώς αλλά το μόνο που παραμένει σταθερό είναι ότι θα κάνει τα πάντα για να διατηρήσει την εξουσία της. Έτσι χρησιμοποιώντας το μαστίγιο προσπαθεί να διασπάσει την ενότητα των εργαζομένων, να τους τρομοκρατήσει, να τους αποπροσανατολίσει, να απομονώσει τους ηγέτες τους, να τους τσακίσει το ηθικό.

Χρησιμοποιεί όμως και το καρότο προσπαθώντας να εξαγοράσει εργαζόμενους, να τους δώσει προνόμια, με σκοπό τη διαίρεση και την ανάσχεση του ριζοσπαστισμού. Αυτή ακριβώς η λογική της εξαγοράς, η πολιτική των προνομίων, η δυνατότητα που έχει η αστική τάξη να εξαγοράζει μέρος της εργατικής τάξης, να χτίζει μία εργατική και συνδικαλιστική αριστοκρατία, η οποία θα την υπηρετεί, αυτό ανέκαθεν αποτέλεσε το πιο πολύτιμο εργαλείο της αστικής τάξης, ακόμα και από αυτό της καταστολής.

Ανέκαθεν υπήρχαν δύο γραμμές πάλης στο κίνημα. Τα ταξικά σωματεία από τη μια, που οργανώνουν την πάλη των εργατών κόντρα στις αντιξοότητες, με μπροστάρηδες τους κομμουνιστές που δεν υπολογίζουν προσωπικό κόστος, θυσίες, την απειλή της απόλυσης, την τρομοκρατία στους χώρους δουλειάς και από την άλλη εργοδοτικούς-κυβερνητικούς συνδικαλιστές που σπέρνουν στους εργάτες το δηλητήριο της μοιρολατρίας, της ενσωμάτωσης, της ταξικής ειρήνης, της υπεράσπισης αυτού του εκμεταλλευτικού συστήματος, καταθέτοντας τα εργαλεία που λέγονται σωματεία, ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ στις υπηρεσίες των αφεντικών τους. Αυτή είναι η χαοτική διαφορά που έχουν οι δύο γραμμές πάλης στο κίνημα και χθες και σήμερα.

Το συλλαλητήριο των αμπελουργών αιματοκυλίστηκε από το στρατό. Την έκταση και την εξέλιξη των γεγονότων ούτε το Κόμμα ούτε οι πρωταγωνιστές θα μπορούσαν να προβλέψουν. Αυτό όμως που είναι κρίσιμο για το ΚΚΕ, τότε και ιδιαίτερα σήμερα είναι η ικανότητα του να βλέπει τις διαφαινόμενες τάσεις, το διαμορφούμενο συσχετισμό δύναμης, τις αντιθέσεις που διαμορφώνουν μία κατάσταση. Κρίνεται στην ετοιμότητα του να δράσει σε συνθήκες παντός καιρού, να διασφαλίζει κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες τη δράση του, τη λειτουργία του, αλλά και να είναι έτοιμο να αξιοποιήσει οποιεσδήποτε μορφές πάλης. Όλες οι μορφές πάλης πρέπει να υπηρετούν το στρατηγικό στόχο κατάκτησης της εξουσίας από την εργατική τάξη, να

υποτάσσονται και να υπηρετούν το περιεχόμενο της πάλης, να αξιοποιούνται στο βαθμό που και ο ίδιος ο λαός είναι έτοιμος να τις επιλέξει.

Τι κίνημα χρειάζεται

Οι αμπελουργοί κατάφεραν με το αίμα τους να αποσπάσουν έστω και προσωρινά κάποιες οικονομικές κατακτήσεις. Η δικτατορία του Μεταξά και ο Β Παγκόσμιος πόλεμος τους τα πήρε πίσω με το παραπάνω. Αυτό δείχνει ότι οι οικονομικοί αγώνες, όσο σφοδροί και αν είναι, αποσπασμένοι από τον κύριο πολιτικό αγώνα που στοχεύει στη δια παντός εξάλειψη των κοινωνικών αντιθέσεων, της πείνας και του πολέμου, έχουν περιορισμένο και πρόσκαιρο χαρακτήρα.

Και όπως λένε και οι στίχοι του τραγουδιού "πέρασαν τόσα χρόνια και μόνο ο αφέντης άλλαξε", η εκμετάλλευση της φτωχής αγροτιάς, της εργατικής τάξης και των αυτοαπασχολούμενων, από την πλουτοκρατία, συνεχίστηκε όλα αυτά τα χρόνια, άλλοτε με μεγαλύτερη ένταση και άλλοτε με μικρότερη, ανάλογα με τους συσχετισμούς δύναμης που διαμορφώνονταν μέσα από την σκληρή πάλη.

Στις μέρες μας η επίθεση απέναντι στους μικρομεσαίους αγροτοκτηνοτρόφους κλιμακώνεται, με εργαλείο την Κοινή Αγροτική Πολιτική της ΕΕ, την οποία, με συνέπεια και ζήλο, εφαρμόζουν όλες οι αστικές κυβερνήσεις της χώρας μας, σπρώχνοντας με πιο γρήγορους ρυθμούς την καπιταλιστική ανάπτυξη.

Όπως και τότε έτσι και τώρα οι μικρομεσαίοι αγροτοκτηνοτρόφοι απέναντί τους έχουν το αστικό κράτος, με τις κυβερνήσεις του. Την αισχρή κοροϊδία σε βάρος τους, την αστυνομική βία και τα αγροτοδικεία. Αλλά και τις διακρατικές καπιταλιστικές συμμαχίες την ΕΕ, το ΔΝΤ, τον ΟΟΣΑ, τον ΠΟΕ, το ΝΑΤΟ, στις οποίες συμμετέχει η χώρα μας.

Ήδη οι μικρομεσαίοι αγρότες ξεκίνησαν και στήνουν μπλόκα για να κρατήσουν τα χωράφια τους, για την επιβίωση των οικογενειών τους. Είναι μια μάχη ζωής, ή θανάτου γιατί μετά δε τους μένει τίποτα άλλο παρά η ανεργία, η πείνα.

Κοινή πάλη Λαϊκή συμμαχία

Όπως και τότε που οι εργάτες και τα λαϊκά στρώματα εκφράσανε την συμπαρατάση τους στο συλλαλητήριο των αμπελουργών έτσι και σήμερα χρειάζεται να αναπτυχθεί κοινή πάλη με εργάτες, αυτοαπασχολούμενους, με όλους αυτούς που υποφέρουν με κοινό πλαίσιο αιτημάτων και γραμμή πάλης ενάντια στα μονοπώλια, την ΕΕ, τις κυβερνήσεις και τα κόμματά τους, για να μια άλλη ανάπτυξη που θα στηρίζεται στην κοινωνικοποίηση των καπιταλιστικών αγροτικών εκμεταλλεύσεων, της γης, των συγκεντρωμένων μηχανοποιημένων μέσων παραγωγής, των κρατικών υποδομών και εμπορίου, με άμεση ένταξή τους στο κεντρικό σχεδιασμό και στόχο θα έχει την ικανοποίηση πρώτα απ'όλα των εγχώριων λαϊκών αναγκών, διατροφής και υλών βιομηχανίας. Συστατικό στοιχείο αυτού του ανωτέρου τύπου οργάνωσης της οικονομίας θάναι ο αγροτικός παραγωγικός συνεταιρισμός των μικροιδιοκτητών αγροτών, που θα μειώνει το κόστος παραγωγής, αξιοποιώντας καλύτερα τις παραγωγικές δυνάμεις. Έτσι δίνεται λύση στη μικρή και πολυτεμαχισμένη αγροτική μικροιδιοκτησία. Απαλλάσσονται οι μικρομεσαίοι αγρότες μια για πάντα απο το κεφάλαιο, τράπεζες, βιομηχανούς, μεγαλεμπόρους απο φόρους, εξασφαλίζοντας τιμές και διάθεση της παραγωγής, προστασία απο τις φυσικές καταστροφές και όχι ξεκλήρισμα και δυστυχία. Με αυτές τις οικονομικές προϋποθέσεις η λαϊκή εξουσία κάνει πράξη την αποδέσμευση απο ΕΕ, ΝΑΤΟ, ΔΝΤ προς όφελος του λαού

Οι αγώνες επομένως που αναπτύσσονται στο έδαφος των προβλημάτων, ακόμη και αν δεν φέρνουν άμεσες κατακτήσεις, πρέπει να οργανώνονται έτσι που να συμβάλουν στη χειραφέτηση από την αστική πολιτική, στη συγκέντρωση δυνάμεων στην αντικαπιταλιστική, αντιμονοπωλιακή πάλη. Να δημιουργούν προϋποθέσεις, να στρώνουν το δρόμο συνειδητοποίησης ότι δεν αρκεί αλλαγή κόμματος στην κυβέρνη-

ση για να έρθουν καλύτερες μέρες. Να συνειδητοποιείται από ολοένα και περισσότερες εργατικές - λαϊκές δυνάμεις ότι ακόμη και ένα στόχο πάλης να κατακτήσουν, ή να βάλουν εμπόδια «στα χειρότερα», δε φτάνει για να αλλάξει η ζωή τους. Αλλωστε γνωρίζουμε ότι οι όποιες κατακτήσεις υπήρξαν καταργήθηκαν γιατί αυτό απαιτεί η αναπαραγωγή του κεφαλαίου και των κερδών. Δεν πρέπει και δεν μπορεί να ανέχεται να ζει ο λαός στη σημερινή πραγματικότητα έχοντας κάνει εκπτώσεις στις απαιτήσεις του. **Είναι τραγική ειρωνεία στον 21ο αιώνα να χάνονται ζωές και νοικοκυριά από έλλειψη φαρμάκων, από λίγη παραπάνω του κανονικού βροχόπτωση ή χιονόπτωση ή να καταστρέφονται χωριά απο σεισμικά φαινόμενα,** ενώ υπάρχουν οι επιστημονικές και τεχνολογικές κατακτήσεις, οι παραγωγικές δυνατότητες πρόβλεψης, προστασίας, εξουδετέρωσης καταστροφικών συνεπειών.

Το κίνημα, οι αγώνες, ακόμη και για επιμέρους διεκδικήσεις, πρέπει να συμβάλλουν να συνειδητοποιείται η ανάγκη για τον άλλο δρόμο ανάπτυξης χωρίς αφεντικά που θα αλλάξει τη ζωή μας. Να συνειδητοποιείται ότι ο αντίπαλος δεν είναι απλά μια κυβέρνηση, αλλά η αστική τάξη, η εξουσία της, δηλαδή το κράτος της, τα κόμματά της, οι διεθνείς της συμμαχίες, δηλαδή η ΕΕ, οι ΗΠΑ, το ΝΑΤΟ, κ.λπ., ένα ολόκληρο σύστημα. Και σ' αυτό το ζήτημα δεν είμαστε «όλοι μαζί».

Για παράδειγμα τώρα με τους αγρότες που τα μέτρα φωτιά που ετοιμάζει η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ ΑΝΕΛ όπως είπα και στην αρχή στόχο έχουν να συγκεντρωθεί η γη, η παραγωγή και η εμπορία σε λίγα χέρια μπορούν να πάνε “όλοι μαζί” δηλ. Οι μεγαλοαγρότες που παίρνουν το 80% των επιδοτήσεων και αποτελούν το 20% των αγροτών με τους μικρομεσαίους που αποτελούν το 80% της αγροτιάς και παίρνουν το 20% των επιδοτήσεων; Φυσικά και όχι. Γιατί τα αιτήματα που διατυπώνουν στις κινητοποιήσεις που κάνουν οι μεγαλοαγρότες όπως να υπολογίζονται αγρότες όσοι έχουν το 70% του εισοδήματος απο αγροτικές εργασίες απο 35% που είναι σήμερα ή ενιαίο συντελεστή φορολόγησης για όσους έχουν πάνω απο 12000 ευρώ εισόδημα ή η ΚΑΠ είναι εργαλείο που πρέπει να αξιοποιήσουμε αυτό που κάνουν είναι να επιταχύνουν τα μέτρα που πετάνε εκτός παραγωγής τους μικρούς, οι οποίοι, επειδή δεν τα βγάζουν πέρα από την ενασχόληση με τη γη, αναγκάζονται να κάνουν και άλλες δουλειές. Με τον τρόπο αυτό, θα γίνουν ακόμα δυνατότεροι οι λίγοι μεγαλοαγρότες, καθώς εκτός όλων των άλλων, θα νέμονται ακόμα μεγαλύτερο μέρος των επιδοτήσεων και των άλλων ενισχύσεων.

Το «όλοι μαζί» επομένως χωρίς πολιτική γραμμή εναντίωσης στην ΚΑΠ, στα μονοπώλια και την εξουσία τους μετατρέπεται σε αδυναμία και όχι σε δύναμη.

Το «όλοι μαζί» λοιπόν είναι σωστό μόνο με πολιτική γραμμή που υιοθετείται από το κίνημα και υπηρετεί τα συμφέροντα της εργατικής τάξης και των συμμάχων της κατά της κυβέρνησης, κατά της ΕΕ, κατά των μονοπωλίων και της εξουσίας τους.

Γι' αυτό λέμε ότι υπάρχει το «όλοι μαζί» που δυναμώνει το κίνημα και το «όλοι μαζί» που το αδυνατίζει, το αδρανοποιεί.

Καμιά συναίνεση

Αυτό έχει πολύ μεγάλη σημασία ιδιαίτερα σήμερα που το αστικό πολιτικό σύστημα προσπαθεί να ξεπεράσει τα προβλήματά του, ενώ δεν έχει ακόμα ολοκληρωθεί η αναμόρφωσή και αναδιάταξή του. Η αναμόρφωση του αστικού συστήματος δεν περιορίζεται μόνο στα κόμματα που το υπηρετούν αλλά γίνονται προσπάθειες να αναμορφώσουν και τον ομορτοουνιστικό χώρο, με τη συγκρότηση της ΛΑΕ, που συστηματικά πέρα από τις θέσεις του παλιού Συνασπισμού που προβάλλει συκοφαντεί και διαστρεβλώνει τις θέσεις και την πολιτική του ΚΚΕ

Η αναμόρφωση του αστικού συστήματος που είναι σε εξέλιξη μπορεί να γίνει βασικό όπλο στα χέρια της αστικής τάξης για να εγκλωβίσει συνειδήσεις, να ανακόψει τον

όποιο ριζοσπαστισμό μπορεί να γεννιέται και φυσικά να δημιουργεί αναχώματα απέναντι στη ριζοσπαστική ανατρεπτική πολιτική πρόταση του ΚΚΕ.

Ο λαός επιστρέφοντας πίσω τα καλέσματα περί κοινωνικής συναίνεσης και σταθερότητας, να μην πέσει στην παγίδα των επιλογών που έχει το σύστημα, είτε με κυβερνήσεις συνεργασίας αξιοποιώντας όλους τους πρόθυμους, είτε ακόμα παίζοντας και το χαρτί μιας οικουμενικής κυβέρνησης.

Να γιατί το Κόμμα μας, για να μπορέσει να παίξει τον ιστορικό του ρόλο, πρέπει να συνδέει καθημερινά την πάλη για την απόσπαση κατακτήσεων με την πάλη για την εργατική λαϊκή εξουσία, την πάλη για τον σοσιαλισμό.

Ας μεταδώσουμε επομένως και στις γενιές που δεν γνώρισαν το σοσιαλισμό, πως η νίκη της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, η σοσιαλιστική οικοδόμηση με κοινωνική ιδιοκτησία και κεντρικό σχεδιασμό έδωσε φτερά στην κοινωνική πρόοδο με τρόπο που δεν είχε ξαναγνωρίσει η ανθρωπότητα: Το ξερίζωμα της ανεργίας, του αναλφαβητισμού, τα δικαιώματα του παιδιού, της γυναίκας, των εργαζομένων, των συνταξιούχων, ο ελεύθερος χρόνος τους και οι δυνατότητες δημιουργικής αξιοποίησής του είχαν τέτοιες διαστάσεις που πίεσαν κι άγγιξαν ακόμα και τις καπιταλιστικές κοινωνίες, ιδιαίτερα της Ευρώπης.

Δεν είναι τυχαίο που σήμερα κατεδαφίζονται κατακτήσεις σκληρών αγώνων, γιατί ο διεθνής καπιταλισμός αισθάνεται ότι γλίτωσε από άμεσο κίνδυνο ή καλύτερα ποντάρει πάνω στη νίκη της αντεπανάστασης, στην απογοήτευση και ηττοπάθεια που έσπειρε, αξιοποιεί το συμπάραλυσμα του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος, την ιδεολογική, πολιτική και οργανωτική κρίση του διεθνούς εργατικού κινήματος.

Είτε όμως προχωρά είτε δεν προχωρά η σοσιαλιστική οικοδόμηση σήμερα σε κάποια χώρα της Γης, ο καπιταλισμός είναι καταδικασμένος να ξαναζήσει πιο βαθιά, πιο έντονα όλες εκείνες τις αντιφάσεις του που τον οδήγησαν στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, στη μεγάλη, συγχρονισμένη και παρατεταμένη κρίση του 1930, στην πιο απροκάλυπτη στρατιωτικοποίηση της οικονομίας που οδήγησε στο Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, όχι μόνο μ' ευθύνη της ναζιστικής Γερμανίας, της φασιστικής Ιταλίας, της Ιαπωνίας, όπως αστοί και οπορτουνιστές υποστηρίζουν, αλλά και με ευθύνη των αστικών δημοκρατιών της Γαλλίας, της Βρετανίας, των ΗΠΑ.

Αν και η Ιστορία δεν επαναλαμβάνεται, επαναλαμβάνονται όμως τα φαινόμενα της σήψης, της βαρβαρότητας του καπιταλισμού, αλλά δεν πρέπει να επαναληφθούν τα λάθη στρατηγικής του επαναστατικού εργατικού κινήματος. **Κανένας συμβιβασμός με τα τμήματα της αστικής τάξης, καμιά πολιτική συνεργασία με τον οπορτουνισμό, αυτό είναι το δίδαγμα.**

Γι' αυτό το ΚΚΕ και οι κομμουνιστές στις μαζικές οργανώσεις παλεύουμε να κατανοηθεί ότι κάθε μικρή μάχη που δίνουμε πρέπει να συμβάλει στην ενότητα της εργατικής τάξης με βάση τα συμφέροντά της, στη ενίσχυση της κοινωνικής συμμαχίας, στη διαμόρφωση προϋποθέσεων να αντιτάξει ο λαός το δικό του σχέδιο, τη δική του κοινωνία απέναντι στον καπιταλισμό

Να κουμπωνόμαστε όταν ζητάνε «εθνική» ομοψυχία.

Σήμερα αξιοποιούνται οι διεθνείς εξελίξεις, αλλά και το ζήτημα των μεταναστών, οι τρομοκρατικές επιθέσεις στο Παρίσι, η όξυνση της κατάστασης στη Συρία, μετά την πτώση του ρωσικού μαχητικού από την Τουρκία, απο την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ ΑΝΕΛ για να μας ζητήσει «εθνική ομοψυχία».

Οι εκκλήσεις τους για δήθεν «αυτοάμυνα», που τάχατες είναι υποχρεωμένοι να κάνουν, εξαιτίας της «τρομοκρατίας» είναι «στάχτη στα μάτια» των λαών. Ακόμη περισσότερο παραπλανητικά είναι αυτά που ακούγονται για «διεθνή συμμαχία» που

θα πατάξει δήθεν τους «τρομοκράτες».Μα αυτοί είναι δικά τους «παιδιά» κι εντεταλμένοι σε «υπηρεσία» κατά των λαών. Ήταν και παραμένουν το πρόσχημα του ιμπεριαλισμού για να επεκτείνει τις επεμβάσεις.

Ας ξεκαθαρίσουμε τα πράγματα: Το «ζουμί» της υπόθεσης που εκτυλίσσεται στην περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου, βρίσκεται αλλού.

Βρίσκεται στο φυσικό πλούτο της περιοχής, στους δρόμους των αγωγών, που δεν πρέπει να ξεχνάμε πως στις συνθήκες του καπιταλισμού είναι βαμμένοι με το αίμα των λαών.

Βρίσκεται στα μερίδια των αγορών, που κάποια μονοπώλια τα βλέπουν σαν «ξερολούκουμα» κι επιδιώκουν να τα αποσπάσουν από τους ανταγωνιστές τους. Βρίσκεται στα γεωπολιτικά, στρατιωτικά ερείσματα, δηλαδή στην απόκτηση στρατιωτικών βάσεων και πολιτικών κι οικονομικών συμμαχιών, που βοηθούν τα σχέδια εκείνης ή της άλλης ιμπεριαλιστικής δύναμης.

Γι' αυτά γίνεται ο πόλεμος στη Συρία, όπου οι ευρω-αμερικάνοι ιμπεριαλιστές επιδιώκουν να ανατρέψουν με κάθε τρόπο το καθεστώς Ασαντ, που βρίσκεται σε στενή συμμαχία με τη Ρωσία και το Ιράν, για να προωθήσουν το σχέδιο της «Μεγάλης Μέσης Ανατολής», δηλαδή για να διευκολύνουν την πρόσβαση των δικών τους μονοπωλίων σε μια ευρύτερη περιοχή, να την αποκόψουν από τα συμφέροντα άλλων, να την «ανασυνθέσουν» και να την «αναμορφώσουν» προς όφελος των καπιταλιστών τους.

Το ΚΚΕ επιδιώκει να αναδείξει πλατιά τις συνέπειες για την εργατική τάξη και το λαό από τη συμμετοχή της χώρας στις ιμπεριαλιστικές ενώσεις, στις επεμβάσεις τους, στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο.

Υψώνουμε μέτωπο με τις αλτρωτικές εθνικιστικές κορόνες για απομόνωση των φασιστικών δυνάμεων, καθώς και τους υποστηρικτές του ευρωατλαντισμού, όλων όσοι δουλεύουν για τη διαμόρφωση «φιλοπόλεμου ρεύματος».

Το Κόμμα μας θέτει ευθέως το ζήτημα της αποχώρησης της Ελλάδας από όλες τις ιμπεριαλιστικές συμμαχίες, όπως το ΝΑΤΟ και η ΕΕ, υπογραμμίζοντας πως αυτό μπορεί να το εγγυηθεί η εργατική - λαϊκή εξουσία, ο σοσιαλιστικός δρόμος ανάπτυξης.

Τονίζουμε, ταυτόχρονα, πως η πάλη για την υπεράσπιση των συνόρων, των κυριαρχικών δικαιωμάτων της Ελλάδας, από τη σκοπιά της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων, είναι αναπόσπαστη από την πάλη για την ανατροπή της εξουσίας του κεφαλαίου και βέβαια δεν έχει καμία σχέση με την υπεράσπιση των σχεδίων του ενός ή άλλου ιμπεριαλιστικού πόλου, της κερδοφορίας του ενός ή του άλλου μονοπωλιακού ομίλου.

Ένα άλλο χρήσιμο ιστορικό δίδαγμα αποτελεί το γεγονός ότι όλη αυτή η καταστολή που υπήρξε απέναντι στο συλλαλητήριο των αμπελουργών διαπράχθηκε από μία κυβέρνηση «δημοκρατικά» εκλεγμένη, την Κυβέρνηση Τσαλδάρη και από το μακρύ χέρι της κυβέρνησης που είναι η Τοπική Διοίκηση. Αυτό το ιστορικό γεγονός αποδεικνύει την ταξική φύση της αστικής δημοκρατίας. Ανεξάρτητα λοιπόν από τη μορφή που παίρνει η αστική δημοκρατία (κοινοβουλευτισμός, απολυταρχικά, αυταρχικά, δικτατορικά ή ακόμα και ανοικτά φασιστικά καθεστώτα), αυτό που δεν αλλάζει είναι ποιος έχει την πραγματική εξουσία, δηλαδή η αστική τάξη.

Σήμερα που έχουμε «αριστερή» κυβέρνηση τα μέτρα που αποφασίζονται για λογαριασμό του κεφαλαίου δεν έχουν τελειωμό ενώ πρόσφατη είναι και η καταστολή στον νικηφόρο απεργιακό αγώνα στην Ανακύκλωση Ιωαννίνων, στην επιχείρηση

Ζούρα και αλλού. Άκρα του τάφου σιωπή θέλουν να επικρατεί στους εργασιακούς χώρους.

Άρα λοιπόν καθήκον του Κόμματος είναι, ανεξαρτήτως συνθηκών, μορφής πολιτεύματος ή κόμματος στην κυβέρνηση, να καταβάλλει κάθε δυνατή προσπάθεια, να εξασφαλίζει ότι στην πάλη για τα άμεσα, ζωτικά συμφέροντά της η εργατική τάξη και οι σύμμαχοι της δεν πρέπει να χάνουν από το στόχαστρό τους τον ταξικό χαρακτήρα του αγώνα, την πάλη για την κατάκτηση της εξουσίας.

Ήταν οι αντιφατικές αντιλήψεις που είχε το παγκόσμιο κομμουνιστικό κίνημα της περιόδου που οδηγούσαν τα κομμουνιστικά κόμματα, μέσα σε αυτά και το δικό μας, να παλεύουν την φασιστική απειλή, τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο αποκομμένα από το ζήτημα της εξουσίας.

Αποτελεί αντίφαση την ώρα που εκδηλώνεται ο ταξικός χαρακτήρας της κυβέρνησης που έστειλε στρατό να καταστείλει το συλλαλητήριο των αμπελουργών που οπλισμένοι διεκδικούσαν ένα κομμάτι ψωμί, την ίδια στιγμή να προτάσσεται ο εκδημοκρατισμός της!

Αυτή ακριβώς η αντίφαση στην πολιτική του Κόμματος και του διεθνούς κινήματος συνεχίστηκε και τα χρόνια που ακολούθησαν κι έτσι δεν μπόρεσε να συνδυαστεί ο εθνικοαπαλευθερωτικός με τον ταξικό αγώνα, γεγονός που φανερώνεται ιδιαίτερα κατά την επαναστατική κατάσταση που είχε διαμορφωθεί κατά την απελευθέρωση της χώρας το Φθινόπωρο του 44'.

Η εργατική τάξη, τα λαϊκά στρώματα, η νεολαία τους, κατά τη γνώμη μας, έχουν μόνο μία επιλογή:

Να βάλουν τέρμα στο σύστημα που αναπόφευκτα γεννά την εκμετάλλευση, τις κρίσεις και τους πολέμους, να κατευθύνουν τις εξεγερμένες μαχόμενες δυνάμεις στην ανατροπή του καπιταλισμού και στην οικοδόμηση της νέας σοσιαλιστικής κοινωνίας.

Αποτελεί λοιπόν παρακαταθήκη για το αύριο το γεγονός ότι με τις σύγχρονες επεξεργασίες το Κόμμα μας στέκεται ξεκάθαρα απέναντι στη λεγόμενη λογική των σταδίων, την λογική της συμμετοχής σε αστικές κυβερνήσεις. Το πρόγραμμα του κόμματος μας λέει ξεκάθαρα: «Ο στρατηγικός στόχος του ΚΚΕ είναι η κατάκτηση της επαναστατικής εργατικής εξουσίας, της δικτατορίας του προλεταριάτου, για τη σοσιαλιστική οικοδόμηση ως ανώριμη βαθμίδα της κομμουνιστικής κοινωνίας. Η επαναστατική αλλαγή στην Ελλάδα θα είναι σοσιαλιστική».

Γι' αυτό και δεν μπορεί το ΚΚΕ ως κόμμα της εργατικής τάξης να γίνει κυβερνητικό κόμμα στον καπιταλισμό, αλλά αξιοποιεί κάθε πολιτική μάχη, και των εκλογών (βουλευτικών, ευρωεκλογών, τοπικών - περιφερειακών) ως μια μορφή πάλης στο συνολικό αγώνα για την ανασύνταξη του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος, για να ενισχυθεί η Λαϊκή Συμμαχία με αντιμονοπωλιακή - αντικαπιταλιστική γραμμή πάλης, για την εργατική - λαϊκή εξουσία.

Ταυτόχρονα σε συνθήκες επαναστατικής κατάστασης το κόμμα μας πρέπει να είναι έτοιμο να απαντήσει σε ενέργειες βίας, τρομοκρατίας, καταστολής του εργατικού λαϊκού κινήματος από το κράτος της αστικής τάξης και να προτάξει η εργατική τάξη το δικό της οργανωμένο σχέδιο κατάληψης της εξουσίας. Για αυτό το πρόγραμμα μας λέει τα εξής:

«Το ΚΚΕ δρα στην κατεύθυνση της προετοιμασίας του υποκειμενικού παράγοντα για την προοπτική της σοσιαλιστικής επανάστασης, αν και η χρονική περίοδος

εκδήλωσής της προσδιορίζεται από αντικειμενικές προϋποθέσεις, την επαναστατική κατάσταση.

Η δράση του ΚΚΕ, σε μη επαναστατική κατάσταση, συμβάλλει αποφασιστικά στην προετοιμασία του υποκειμενικού παράγοντα (Κόμμα, εργατική τάξη, συμμαχίες) για επαναστατικές συνθήκες, για την πραγματοποίηση των στρατηγικών καθηκόντων του που είναι:

- η συσπείρωση της μεγάλης πλειοψηφίας της εργατικής τάξης με το ΚΚΕ, αποφασισμένης για την επανάσταση.
- η συμμαχία της εργατικής τάξης με τα καταπιεζόμενα στον καπιταλισμό λαϊκά στρώματα.
- η στήριξη του επαναστατημένου λαού από όσο το δυνατόν ευρύτερες δυνάμεις που αποσπώνται από το στρατό.
- η εξασφάλιση της συντριπτικής υπεροχής των συσπειρωμένων με το ΚΚΕ επαναστατημένων δυνάμεων έναντι των αντιδραστικών αστικών και ταλαντευόμενων μικροαστικών στην αποφασιστική στιγμή και στα αποφασιστικά σημεία, σημαντικό πολιτικό και ταυτόχρονα οργανωτικό ζήτημα».

Να γιατί στις μέρες μας, σε συνθήκες μη επαναστατικές, είναι πολύ σημαντική η προετοιμασία του λαού. Η ισχυροποίηση του κόμματος πρώτα από όλα στη βιομηχανία, τους βασικούς κλάδους της οικονομίας, στις τηλεπικοινωνίες, τις μεταφορές, την ενέργεια, στα ξενοδοχεία, στα μονοπώλια στον κλάδο του εμπορίου. Η ύπαρξη γερών κομματικών οργανώσεων που θα καθοδηγούν τους εργάτες ολόπλευρα και θα τους προετοιμάζουν για όλα τα ενδεχόμενα. Το καθήκον της ισχυροποίησης του Κόμματος πρέπει να προχωράει χέρι-χέρι με την ανασυγκρότηση του εργατικού – λαϊκού κινήματος, από το χτίσιμο γερών συνδικάτων που θα συγκρούονται με την εργοδοσία και λαϊκών επιτροπών που θα αγκαλιάζουν όλες τις πτυχές της ζωής, όλα τα προβλήματα των εργαζομένων στον τόπο κατοικίας, με τη συγκρότηση της λαϊκής συμμαχίας της εργατιάς με τους φτωχούς αυτοαπασχολούμενους της πόλης και του χωριού, τις γυναίκες, τη νεολαία σε αντικαπιταλιστική-αντιμονοπωλιακή κατεύθυνση.

Γνωρίζουμε τις δυσκολίες, ιδιαίτερα σήμερα που το εργατικό - λαϊκό κίνημα δεν έχει ανασυνταχθεί, που η κρίση και τα προβλήματα πιάζουν, οδηγώντας λαϊκά στρώματα να αγανακτούν, αλλά να επιζητούν σωτηρία μέσα στα πλαίσια του συστήματος, της ΕΕ, μέσω μιας καλύτερης διαχείρισης ή διαπραγμάτευσης με την τρόικα. Σε αυτήν την κατεύθυνση επιδρούν και μικροαστικά στρώματα, τμήματα της κρατικής υπαλληλίας και της εργατικής αριστοκρατίας που σήμερα πλήττονται ελπίζοντας σε διατήρηση της σημερινής τους θέσης ή της επιστροφής τους σε μια προηγούμενη που επέτρεπε την επιβίωσή τους. Αυτή η περίοδος όμως έχει περάσει ανεπιστρεπτί. Σήμερα κυριαρχεί για το σύστημα η ανάγκη καπιταλιστικών - αντιλαϊκών αναδιαρθρώσεων που στόχο έχουν την καταστροφή παραγωγικών δυνάμεων γι' αυτό βλέπουμε παντού να παίρνονται αντίστοιχα αντιλαϊκά μέτρα είτε έχουν μνημόνια είτε όχι, είτε είναι στην Ευρωζώνη είτε όχι, είτε είναι στην ΕΕ είτε όχι. Σήμερα η σοσιαλδημοκρατία δεν μπορεί πλέον να φέρει «μέρες της περιόδου 1981 - 1985» στην Ελλάδα ή του δεύτερου μισού του 20ού αιώνα στην καπιταλιστικά αναπτυγμένη Ευρώπη. Αλλωστε, η αντίστροφη μέτρηση ξεκίνησε ήδη εδώ και πάνω από 30 χρόνια από τις ΗΠΑ και τη Μ. Βρετανία, όπου όλο και περισσότερο περιορίζονται τα εισοδήματα των μισθωτών και σε συνθήκες καπιταλιστικής ανάπτυξης. Αν λοιπόν δεν μπορούν οι ΗΠΑ να κάνουν «αναδιανομή εισοδήματος» υπέρ των μισθωτών, τότε ποιος μπορεί να την κάνει στην Ελλάδα;

Με αυτή την απατηλή ελπίδα είναι που πρέπει να αναμετρηθούμε και σήμερα στις συνθήκες της οικονομικής κρίσης και σε συνθήκες σταθεροποίησης ή και ενδεχόμενης ανάκαμψης.

Οι δυσκολίες επομένως υπάρχουν αλλά είμαστε αποφασισμένοι να τις αντιπαλέψουμε γιατί υπάρχουν και δυνατότητες που μπορούμε να αξιοποιήσουμε για να ανοίξουμε το δρόμο που οδηγεί τελικά στο ξέφωτο.

Σφοι και σφισσες φίλοι και φίλες

Το ΚΚΕ σε όλο το διάβα των 97 χρόνων αγώνων, θυσιών, στερήσεων, διώξεων που κατέθεσαν οι κομμουνιστές και οι κομμουνίστριες για ένα καλύτερο αύριο, δεν απαρνήθηκε ποτέ το ρόλο του ως Κόμματος της εργατικής τάξης, της τάξης που έχει ιστορική αποστολή να ηγηθεί στον επαναστατικό μετασχηματισμό της κοινωνίας, στην οικοδόμηση της σοσιαλιστικής - κομμουνιστικής κοινωνίας.

Αυτός ο ηγετικός ρόλος, ο ρόλος του συλλογικού καθοδηγητή, του εκφραστή των πόθων και των συμφερόντων της εργατικής τάξης αποδεικνύονται και στη Λευκάδα από τη γέννηση του εργατικού κινήματος στις αρχές του 20^{ου} αιώνα μέχρι και σήμερα. Πάντα στους μεγάλους αγώνες, στις καμπές και τις μεγάλες ταξικές συγκρούσεις αλλά και στους μικρούς καθημερινούς αγώνες οι κομμουνιστές και κομμουνίστριες συμβάλλουν στην οργάνωση, το περιεχόμενο, τον προσανατολισμό της πάλης, πάντα με αυταπάρνηση και ανιδιοτέλεια δίχως να τσιγκουνεύονται κόπους και θυσίες, με ταξική αδιαλλαξία απέναντι στον αντίπαλο.

Έτσι πορεύτηκε η εργατική τάξη και στη Λευκάδα κι έτσι θα συνεχίζει να πορεύεται : τα καλύτερα παιδιά της να παίρνουν τον τιμημένο τίτλο του μέλους του Κόμματος, αυτά να ανακηρύσσει σε μπροστάρηδες, ηγέτες της πάλης της. Ποιο άλλο κόμμα έχει να υπερηφανευτεί στη Λευκάδα για τον σ.Βασίλη Φίλιππα που εκτελέστηκε στην Καισαριανή την πρωτομαγιά του 44, τον σ.Νιόνιο Καρφάκη που έδωσε την ζωή του στο συλλαλητήριο των αμπελουργών και άλλους εκατοντάδες γνωστούς και αφανείς ήρωες της εργατικής τάξης, της αγροτιάς και του λαού της Λευκάδας που έδωσαν την ψυχή τους και το αίμα τους για την υπόθεση αυτή; Ποιο άλλο κόμμα έχει να υπερηφανευτεί για τον σ.Κώστα Κολυβά το γνωστό Μπερδεμπέ που βρίσκεται εδώ ανάμεσα μας και τιμά με την παρουσία του την σημερινή μας εκδήλωση. Ο σ.Μπερδεμπές που με το παράδειγμα της αγωνιστικής ζωής του καθημερινά μας διαπαιδαγωγεί και μας δείχνει πως στον αγώνα για το σοσιαλιστικό μέλλον της ανθρωπότητας, στο συντροφικό αγώνα για την απελευθέρωση της ανθρώπινης κοινωνίας απο την εκμετάλλευση η ζωή ούτε ξοδεύεται ούτε σπαταλιέται. Μας δείχνει με ζωντανό τρόπο πως η ζωή ομορφαίνει, αποχτά νόημα και μεγαλώνει γιατί τρέφεται με πραγματικές αξίες και ιδανικά.

Το ΚΚΕ, παρά τις ελλείψεις του, δεν εγκατέλειψε ποτέ το στρατηγικό του στόχο το σοσιαλισμό, δεν αποκήρυξε ποτέ την ταξική πάλη, τη σοσιαλιστική επανάσταση, την ανάγκη ανατροπής της δικτατορίας μιας μειοψηφίας, δηλαδή της αστικής τάξης, των εκμεταλλευτών και την αντικατάστασή της με τη δικτατορία της πλειοψηφίας, που είναι το προλεταριάτο, η εργατική τάξη, οι εκμεταλλεζόμενοι.

Με το αίμα των θυσιών και των αγώνων των κομμουνιστών και κομμουνιστριών το ΚΚΕ έγραψε μία προ μία τις σελίδες της 97χρονης Ιστορίας του.

Το ΚΚΕ τόλμησε και τολμά να μελετά το παρελθόν του, να βγάζει πολύτιμα συμπεράσματα, να διορθώνει τα λάθη του και να επεξεργάζεται τη στρατηγική του.

Οι αντίπαλοί μας δεν πρόκειται ποτέ να συμβιβαστούν με το ότι το ΚΚΕ άντεξε σε όλες τις καμπές της ταξικής πάλης, και αντέχει. Όχι μόνο δεν τα δίπλωσε στη δίνη της

αντεπανάστασης, αλλά έβγαλε και συμπεράσματα για τις αιτίες και τους παράγοντες των ανατροπών των σοσιαλιστικών χωρών.

Αυτό που τους ενοχλεί, που τους εξαργιώνει είναι η ωρίμανση της συλλογικής σκέψης του Κόμματος, η επεξεργασία από το ΚΚΕ σύγχρονης επαναστατικής στρατηγικής, που αποτελεί υλική δύναμη για την πάλη της εργατικής τάξης, του λαού και της νεολαίας για το σήμερα.

Το Κόμμα μας κοιτάει στο παρελθόν και αντλεί πολύτιμα συμπεράσματα. Εξοπλίζεται οργανωτικά, πολιτικά, ιδεολογικά για να μπορέσει αύριο να εκπληρώσει αυτό που ο εργάτης τον Αύγουστο του 35 έγραψε στο Ριζοσπάστη : «Αν τώρα δεν μπορούμε να πάρουμε πίσω το αίμα των δολοφονημένων συναδέλφων μας, θα το πάρουμε όμως αργότερα, όταν όλοι οργανωθούμε ... και παλέψουμε για την καλύτερη ζωή. Όλους όμως αυτούς τους δολοφόνους και φονιάδες τους σημειώνει το προλεταριάτο για τον τελικό λογαριασμό».

Συντρόφισσες και σύντροφοι

Διδασκόμαστε από την ηρωική ιστορία μας, παραμένουμε ακλόνητοι στο σκοπό μας για την κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο.

Αξιοποιούμε δημιουργικά τα συμπεράσματα που έχουμε βγάλει μέσα από αυτόν τον τιτάνιο αγώνα του λαού μας, με μπροστάρη το ΚΚΕ!

Διδασκόμαστε από την ανιδιοτελή προσφορά και θυσία εκατοντάδων χιλιάδων παιδιών του λαού μας, που βρέθηκαν στην πρώτη γραμμή της μάχης, παλεύοντας με συνείδηση στον ταξικό αγώνα.

Βροντοφωνάζουμε: Με τις δικές μας σημαίες τραβάμε μπροστά! Για το δίκιο και τη λευτεριά του λαού από κάθε εκμεταλλευτή του μόχθου του.

Βαδίζουμε με αισιοδοξία προς τα 100χρονα του Κόμματος μας με σύνθημα : Με το λαό για το σοσιαλισμό! Κάπα Κάπα Ενιλον η σεμνή υπογραφή του λαού μας στις λεωφόρους του μέλλοντος όπως γράφει και ο μεγάλος ποιητής μας Γιάννης Ρίτσος.